

Arrest

nr. 284 948 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 8 februari 2021.

1.3. Op 25 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en legde daarbij nog een bijkomend attest over het werk van

zijn broer voor. Omwille van de onduidelijke situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, werd deze beslissing ingetrokken door het CGVS op 29 september 2021.

1.4. Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U stelt te zijn geboren en getogen in het dorp Ghambi Bagh, district Khewa/Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. U stelt nooit naar school te zijn geweest en analfabeet te zijn. U werkte als leerjongen in een garage voor auto's. Uw broer, F. (...), werkte bij het Afghaanse Nationale leger in Jalalabad. Op een dag kwamen de taliban erachter dat uw broer voor het leger werkte. Ze eisten dat hij stopte met zijn werk en de taliban ging vervoegen. Uw broer wilde dit niet en bleef verder werken in Jalalabad. De taliban benaderden u en zeiden dat u bidons met explosieven in de wagen van iemand van de overheid of het leger moest plaatsen op uw werkplaats. U stemde toe, maar liet de bidons thuis staan. Uw broer regelde uw vertrek uit Afghanistan. Een week later kwamen de taliban de bidons terug ophalen en zeiden tegen uw vader dat als ze zijn zonen zouden vinden, ze beide gedood zullen worden.

In 1398 (2019 in de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan met de hulp van een smokkelaar. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, waar uw vingerafdrukken werden geregistreerd op 20 augustus 2019, en Duitsland naar België. Op 26 augustus 2019 diende u een verzoek om bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara en kieskaart van uw broer, de bankkaart van uw broer, de werkidentificatiekaart van uw broer, negen foto's en een envelop.

Op 25 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde daarbij nog een bijkomend attest over het werk van uw broer voor. Omwille van de onduidelijke situatie in Afghanistan na de machtsovernamen van de taliban, werd uw beslissing ingetrokken door het CGVS op 29 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het door u aangemeten profiel, met name uw scholing, uw werkervaring en uw netwerk in Afghanistan.

Om te beginnen dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 9 september 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben. U wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met de uitslag van de botscan en de vaststelling dat u meerderjarig bent. U bleef echter volharden dat u slechts 17 jaar oud bent (verklaring DVZ, punt 4). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met deze vaststellingen omtrent uw leeftijd, maar u houdt vol dat u op basis van uw taskara 18 jaar bent (CGVS, p. 5). U slaagt er bovendien niet in te duiden om welke redenen u de asielautoriteiten heeft voorgelogen over uw leeftijd, u stelt simpelweg dat de test zegt dat u hier 23 jaar oud bent (CGVS, p. 5), hetgeen allesbehalve als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling werpt aldus ernstige twijfels op de authenticiteit van uw taskara, die volgens u zou aantonen dat u 17 jaar oud was toen u in België aankwam (CGVS, p. 5). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen

worden gekocht dan wel nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Verder doen uw verklaringen over de inhoud van uw taskara verdere vragen reizen bij uw leefomstandigheden. Zo zegt u niet te weten of uw taskara vermeldt dat u uit Gambi Bagh afkomstig zou zijn, u zegt het er misschien staat of misschien niet staat (CGVS, p. 6). Dit roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van het enige document dat u heeft neergelegd om uw identiteit te staven. Tevens merkt het CGVS op dat uw facebookprofiel vermeldt dat uw woonplaats in Jalalabad is (zie afdruk toegevoegd aan het administratieve dossier). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reële verblijfplaats en netwerk in Afghanistan. U verklaarde op het CGVS namelijk enkel in uw dorp in het district Khewa te hebben gewoond en slechts een keer in Jalalabad te zijn geweest om te gaan winkelen (CGVS, p. 6, 11). Dat uw facebookprofiel als woonplaats Jalalabad vermeldt, doet opnieuw ernstig vermoeden dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijk profiel en uw werkelijk netwerk in Afghanistan.

De twijfels over uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan vinden ook hun neerslag in het profiel dat u zich daarmee wilt aanmeten en de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd. Gezien uw werkelijke leeftijd kan immers niet gevolgd worden dat u als minderjarige Afghanistan zou hebben verlaten, wat leidt tot de vraag welke bezigheden u als volwassene werkelijk had in Afghanistan. Dienaangaande wordt opgemerkt dat uw verklaringen over uw scholing en opleidingsgraad evenmin kunnen overtuigen. Zo stelde u dat u analfabeet bent en nooit naar school bent geweest in Afghanistan (verklaring DVZ, punt ; CGVS, p. 12-13). U gaf aan niet naar school te zijn geweest omdat u geen zin had en de omstandigheden niet goed waren omwille van de taliban, waardoor de scholen niet volledig operationeel waren en u daarom met auto's begon te werken (CGVS, p. 12-13). Aangezien uw broer, die volgens uw verklaringen slechts enkele jaren ouder is dan u, zijn hele schoolcarrière heeft afgerond, is het niet geloofwaardig dat u in Afghanistan niet naar school zou zijn geweest omwille van de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 13; verklaring DVZ punt 11). Hiermee geconfronteerd stelt u louter dat u niet geïnteresseerd was en u daarom niet naar school ging, hetgeen een weinig aannemelijk verklaring is (CGVS, p. 13). Uw ouders zouden gezegd hebben dat u wel naar school moest gaan, maar u zou nooit naar hen geluisterd hebben, hetgeen opnieuw een weinig waarschijnlijke verklaring is (ibid.). U wordt een tweede maal geconfronteerd met uw onsamenhangende verklaringen, waarna u simpelweg stelt dat de schoolsituatie niet goed was en u er niet naartoe wilde gaan toen u dit zag (ibid.), hetgeen geen enkele verklaring biedt voor uw weinig aannemelijke verklaringen over uw scholing. Hetgeen uw ongeloofwaardige verklaringen over uw scholing verder op de helling zet, is de vaststelling dat u weldegelijk een sierlijke handtekening heeft geplaatst op uw bijlage 26 en uw eerste verklaringen bij DVZ na aankomst in België. Dit getuigt er op zijn minst van dat u heeft leren schrijven voor u in België aankwam, hetgeen geheel tegenstrijdig is met uw eigen verklaringen dat u nooit heeft leren lezen of schrijven (CGVS, p. 13). Tevens wordt opgemerkt dat u drie verschillende talen spreekt, met name het Dari, Pashtou en Pashaye. Pahstou zou u bovendien zelf geleerd hebben in uw omgeving, ondanks dat u deze taal thuis niet sprak (CGVS, p. 13). Deze verklaringen ondermijnen uw profiel als ongeschoolde jongeman in Afghanistan volledig.

Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw leeftijd en levensomstandigheden voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, wat uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Verder werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag en weinig doorleefd bleken te zijn. U stelt dat u Afghanistan moest verlaten omdat de taliban eisten dat u met hen zou samenwerken omdat uw broer in het leger diende en hij zijn werk niet wilde opzeggen om met de taliban samen te werken. U diende bidons met explosieven te plaatsen in een auto van de overheid (CGVS, p. 21-22). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend met de taliban.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het profiel van uw broer. Zo stelde u dat uw broer reeds enkele jaren diende in het leger voor u Afghanistan verlaten heeft (CGVS, p. 11). Uw verklaring over de reden waarom hij zich heeft aangemeld bij het leger staat echter haaks op de verklaringen over uw eigen leven. Zo stelt u dat uw broer geen werk kon vinden omdat het moeilijk is om in Afghanistan een job te vinden (CGVS, p. 12). Uzelf heeft volgens uw eigen verklaringen echter steeds gewerkt in een autogarage, reeds sinds u 11 jaar zou zijn geweest (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u, als ongeschoolde tiener, wel werk had, maar uw broer, die gestudeerd had, geen werk kon vinden en daarom in het leger ging, strookt geheel niet met elkaar (CGVS, p. 11-14). U weet tevens niet hoe uw broer dit werk bij het leger heeft geregeld, noch kan u iets vertellen over de training die hij in het leger zou genoten hebben (CGVS, p. 11).

Dergelijke summere verklaringen over het werk van uw broer, dat toch aan de basis van uw problemen ligt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Gevraagd iets te vertellen over het werk van uw broer, kan u enkel meedelen dat hij voor het supply bataljon werkt en dat hij andere plaatsen voorziet. U stelt te denken dat hij voedsel en andere benodigdheden levert, maar geeft toe dat u daar niet veel informatie over heeft (CGVS, p. 11). Wanneer u even later opnieuw wordt gevraagd om te vertellen over het werk van uw broer en verhalen of anekdotes daarover mee te delen, stelt u enkel dat uw broer daar niet over praatte (CGVS, p. 12). Dat u geen enkel verhaal kan vertellen over het werk van uw broer, dat hij toch al enkele jaren deed voor u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u een broer hebben die in het leger diende. Vervolgens wordt opgemerkt dat het op zijn minst bevreemdend is dat de talibanleden in uw regio er achter zouden zijn gekomen dat uw broer voor het leger werkte, terwijl hij dat geheim probeerde te houden en hij u en de rest van de familie aanvankelijk had verteld dat hij als arbeider aan het werk was in Jalalabad. Pas enkele maanden nadat hij voor het leger was beginnen te werken, bracht hij uw vader daarvan op de hoogte, met de uitdrukkelijke vraag om dit aan niemand anders te vertellen (CGVS, p. 12). U, noch uw familieleden hadden bovendien banden met de taliban (CGVS, p. 23). U kent niemand die bij de taliban zit en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat ook uw familieleden geen enkele band hadden met de taliban (ibid.). Wanneer u dan de logische vraag gesteld wordt hoe de taliban erachter zouden zijn gekomen dat uw broer in het leger diende, stelt u dit niet te weten en dat u zich dit zelf ook afvraagt (CGVS, p. 23), hetgeen ernstige vragen oproept bij uw verklaringen

Uit de foto's en documenten die u neerlegt over het werk van uw broer, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief uw broer betreft. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Tevens is het opmerkelijk dat u een originele bankkaart en originele legerbadge neerlegt, terwijl uw broer volgens uw verklaringen nog steeds werkzaam is bij het leger. Hiermee geconfronteerd stelt u simpelweg dat hij ze heeft opgestuurd en u niet weet of hij ze nog nodig heeft, hetgeen niet aanvaard kan worden als overtuigende verklaring (CGVS, p. 26). Aangaande de taskara van uw broer dient te worden opgemerkt dat dit een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden aangetoond. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Deze vaststellingen zijn tevens van toepassing op de kopie van een certificaat van het leger die u neerlegde in het kader van uw beroep bij de RvV en waarmee u de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse leger wil aantonen.

Aangezien uw verklaringen over uw broer en zijn werkzaamheden bij het leger niet geloofwaardig zijn bevonden, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u om die redenen gevisieerd zijn door de taliban (CGVS, p. 21-22).

Hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnt, is de vaststelling dat u ook over de klanten op uw eigen werk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. U stelde namelijk dat u klanten meestal taxichauffeurs waren (CGVS, p. 15). Gevraagd of u nog andere klanten had dan taxichauffeurs, stelde u van niet (ibid.). Dit blijkt dan ook geheel tegenstrijdig met uw bewering later in het persoonlijk onderhoud dat de auto's van het leger naar uw garage kwamen (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet wist of er gesproken werd over privé of publieke klanten (CGVS, p. 25). Aangezien u eerder uitdrukkelijk gevraagd werd of u andere klanten had dan taxichauffeurs en u hier negatief heeft op geantwoord, kan deze verklaring niet aanvaard worden als grond voor verschoning (CGVS, p. 15). Dat u ook hier geen eenduidige verklaringen over weet af te leggen, kan opnieuw niet overtuigen.

Tevens slaagt u er niet in te staven om welke redenen de taliban u zouden vertrouwen met explosieven. U wordt geconfronteerd met de vaststelling dat uw gezin geen banden heeft met de taliban en uw broer volgens u zelfs voor het leger werkte, waardoor jullie toch niet gepercipieerd kunnen worden als aanhangers van de taliban (CGVS, p. 22-23). U stelt dat u werd gekozen omdat u de senior en vertrouwenspersoon van de baas was in uw garage (CGVS, p. 22). Deze verklaring is dan weer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u nog een leerjongen was (verklaring DVZ, punt 12). U wordt opnieuw gevraagd waarom de taliban u zouden vertrouwen met explosieven, waarop u simpelweg stelt dat u altijd in het dorp was en werkte en het voor hen een goede opportuniteit was, hetgeen evenwel geen enkele verklaring biedt (CGVS, p. 22-23). Daarnaast is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat u simpelweg mocht kiezen van de taliban in welke auto u de bidons met explosieven zou plaatsen (CGVS,

p. 25). Het is tevens bizar dat de taliban geen verdere stappen hebben ondernomen tegen uw familie toen uw vader hen tijdens hun eerste bezoek na uw vertrek koudweg meedeelde dat uw familie de plannen van de taliban niet wou uitvoeren. Volgens uw verklaringen deelden de taliban toen enkel mee aan uw vader dat hij een grote fout had gemaakt, waarop ze de bidons weer hebben meegenomen en nadien niet meer naar uw huis zijn gekomen. Deze weinig plausibele verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u heden omwille van bovenstaande problemen gevisieerd worden door de taliban in Afghanistan (CGVS, p. 25-26). U stelt bovendien uitdrukkelijk dat uw ouders na uw vertrek geen problemen hebben in uw dorp omdat uw vader oud is en de taliban geen problemen hebben met vrouwen (ibid.).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 8 februari 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machts-overname geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade

kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Allereerst gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoeker houdt vol de waarheid te hebben verteld over zijn leeftijd en benadrukt dat hij niet heeft gelogen maar zich enkel kan baseren op wat hem is meegedeeld door zijn ouders en op wat vermeld staat op zijn taskara. Hij meent dat een botscan maar een test blijft die nooit met zekerheid zijn leeftijd kan bepalen. Daarenboven werd in de vorige negatieve beslissing geen punt gemaakt van zijn leeftijd. Het gaat volgens verzoeker dan ook niet op om alles, zoals zijn leefomstandigheden, in twijfel te trekken omwille van twijfels over zijn leeftijd.

Wat betreft de geloofwaardigheid van het profiel van zijn broer, tracht verzoeker uit te leggen waarom zijn broer zich bij het leger voegde en waarom hun werksituaties niet met elkaar mogen worden vergeleken. Verder verklaart verzoeker dat zijn broer wegens het grote risico dat zijn job met zich meebracht, hem niet veel vertelde, om hem niet in gevaar brengen. Voorts stelt verzoeker dat het hem onmogelijk kan worden verweten hoe de taliban te weten zijn gekomen dat zijn broer voor het leger werkte.

Verzoeker stipt aan dat hij tal van bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat F. wel degelijk zijn broer is en dat hij werkzaam is bij het leger. Hij verwijt de commissaris-generaal zich hier gemakkelijk van af te maken door te stellen dat er in Afghanistan veel vervalste documenten en corruptie voorkomen en hieruit ten onrechte de conclusie te trekken dat de documenten van verzoeker ook vervalst moeten zijn. Dergelijke manier van redeneren maakt het hem onmogelijk om zijn relaas, verwantschappen en problemen te staven.

Waar de commissaris-generaal nog wijst op tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud betreffende het profiel van de klanten van de carwash, betoogt verzoeker dat dit te verklaren is doordat hij verkeerd was begrepen door de commissaris-generaal. De privéklanten van verzoeker waren inderdaad taxichauffeurs maar soms kwam ook het leger langs om wagens te laten nakijken. Eveneens wijst verzoeker erop dat, aangezien zijn broer bij het leger werkte en hij mensen van het leger over de vloer kreeg op zijn werkplaats, het niet zo moeilijk te bedenken is dat de taliban, na een poging te hebben ondernomen zijn broer te pakken te krijgen, zich daarna tot verzoeker zelf zouden richten.

Voorts zet verzoeker uiteen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met *“het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man die zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban.”* Verzoeker betoogt dat, na de machtsovername door de taliban die een nieuw element vormt, hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal. Dit zou aantonen dat erg onredelijk en onzorgvuldig is te werk gegaan bij de beoordeling van zijn aanvraag. Door deze manier van werken schendt de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent dat het onmogelijk is terug te keren naar *“even waar in Afghanistan”*. Verder stelt hij dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd; hij meent dat er een vergroot risico is op bedreigingen, foltering, afpersing, ontvoering of moord voor *“verwesterde Afghanen”*. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uitgebreid uit landeninformatie, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en andere bronnen. Hij klaagt aan dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel, namelijk met het feit dat hij al bijna drie jaar in België verblijft, volledig verwesterd en geïntegreerd is en enkel nog de Westerse waarden deelt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in heel Afghanistan sinds de herovering van het land door de taliban na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen sinds 1 mei 2021. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen. Hij betoogt dat de situatie één jaar na de machtsovername volledig is ontspoord en de mensenrechten systematisch worden geschonden en haalt hiertoe tal van landeninformatie en andere bronnen aan.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport *“NANSEN PROFIEL 3-21: Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 (stuk 3).

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 24 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten omdat de taliban hebben geëist dat zijn broer – die in het leger diende – zijn werk zou opzeggen en hen zou helpen, hetgeen de broer weigerde. Hierop zouden de taliban hebben geëist dat verzoeker met hen zou samenwerken; hij diende bidons te plaatsen met explosieven in een wagen van de overheid. Verzoeker zou hebben toegestemd maar ging niet over tot de uitvoering van de opdracht waardoor de taliban verzoeker zouden willen vermoorden.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer.

De Raad herinnert eraan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714)

In dit kader herhaalt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 5, map met landeninformatie, COI Focus “Afghanistan: corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen. De commissaris-generaal mag dan ook redelijkerwijze stellen dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat deze een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, geniet de originele taskara van verzoeker dan ook maar beperkte bewijswaarde.

Deze bewijswaarde wordt nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek. Verzoeker verklaarde op de DVZ dat hij werd geboren op 3 december 2002, dat hij 17 jaar oud was en dat hij derhalve minderjarig was (bijlage 26; verklaring DVZ, punt 4). Naar aanleiding van een leeftijds-onderzoek uitgevoerd op 2 september 2019 werd verzoeker echter 22,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op die datum evengoed 20,8 jaar oud was. Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 17 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden.

De vergoelijking door verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd, omdat hij zich heeft gebaseerd op wat zijn ouders hem hadden verteld en de gegevens op zijn taskara, overtuigt allerminst. Deze loutere bewering toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn leeftijd meer correct in te schatten, te meer er nu zelfs een verschil bestaat van minstens 3 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij zijn leeftijd heeft gestaafd met zijn taskara, bemerkt de Raad dat, zoals voormeld, deze taskara slechts een beperkte bewijswaarde heeft die in casu niet opweegt tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek in combinatie met de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier.

Waar verzoeker het leeftijdsonderzoek dat zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt, dient erop gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Ten slotte wordt de bewijswaarde van deze taskara nogmaals onderuit gehaald door volgende terechte bevinding in de bestreden beslissing die door verzoeker ongemoeid wordt gelaten:

“Zo zegt u niet te weten of uw taskara vermeldt dat u uit Gambi Bagh afkomstig zou zijn, u zegt het er misschien staat of misschien niet staat (CGVS, p. 6). Dit roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van het enige document dat u heeft neergelegd om uw identiteit te staven.”

Gelet op de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan kan aan de taskara van verzoekers broer, de bankkaart, de legerbadge en het certificaat van het leger van verzoekers broer evenzeer slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien betreffen de taskara van verzoekers broer en het certificaat van het leger hier slechts kopieën waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Wat betreft de originele bankkaart en de originele legerbadge van verzoekers broer stipt de commissaris-generaal terecht aan dat het opmerkelijk is dat deze originele stukken worden voorgelegd aangezien de broer van verzoeker nog werkzaam zou zijn bij het leger. Verzoeker stelt dat hij niet weet of zijn broer deze nog nodig heeft (NPO, p. 26) maar dergelijk antwoord kan niet worden beschouwd als een overtuigende verklaring.

Wat betreft de foto's die door verzoeker worden neergelegd, stelt de Raad vast dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers broer betreft. Bovendien kan aan privé-foto's slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Noch in de bestreden beslissing noch in wat voorafgaat wordt gesteld dat de documenten van verzoeker vervalst zijn. Wel wordt verwezen naar de beschikbare objectieve landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, die door verzoeker nergens aan de hand van concrete en geobjectiveerde elementen wordt betwist of weerlegd. Gelet op deze landeninformatie mag de bewijswaarde van de voorgelegde documenten redelijkerwijze worden gerelativeerd.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.3. De commissaris-generaal stelt vooreerst terecht vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn leeftijd en levensomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, wat zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt daar het bieden van een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen

inschatten welke kennis van verzoeker mag worden verwacht en in welke omstandigheden hij in Afghanistan en elders zou hebben geleefd.

In casu blijkt dat verzoeker bij de DVZ heeft verklaard 17 jaar oud te zijn, terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat hij meerderjarig was. Daarnaast weet verzoeker niet of zijn taskara vermeldt dat hij uit Gambi Bagh afkomstig zou zijn (NPO, p. 6). Verder vermeldt verzoekers facebookprofiel dat zijn woonplaats in Jalalabad is gelegen (AD CGVS, stuk 5, map met landeninformatie), terwijl hij op het CGVS verklaarde enkel in zijn dorp in het district Khewa te hebben gewoond en slechts een keer in Jalalabad te zijn geweest om te gaan winkelen (NPO, p. 6, 11). Het geheel van deze elementen doet ernstig vermoeden dat verzoeker geen zicht wenst te geven op zijn werkelijk profiel en zijn werkelijk netwerk in Afghanistan.

De commissaris-generaal voegt hier ten slotte nog terdege aan toe: *“De twijfels over uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan vinden ook hun neerslag in het profiel dat u zich daarmee wilt aanmeten en de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd. Gezien uw werkelijke leeftijd kan immers niet gevolgd worden dat u als minderjarige Afghanistan zou hebben verlaten, wat leidt tot de vraag welke bezigheden u als volwassene werkelijk had in Afghanistan. Dienaangaande wordt opgemerkt dat uw verklaringen over uw scholing en opleidingsgraad evenmin kunnen overtuigen. Zo stelde u dat u analfabeet bent en nooit naar school bent geweest in Afghanistan (verklaring DVZ, punt ; CGVS, p. 12-13). U gaf aan niet naar school te zijn geweest omdat u geen zin had en de omstandigheden niet goed waren omwille van de taliban, waardoor de scholen niet volledig operationeel waren en u daarom met auto’s begon te werken (CGVS, p. 12-13). Aangezien uw broer, die volgens uw verklaringen slechts enkele jaren ouder is dan u, zijn hele schoolcarrière heeft afgerond, is het niet geloofwaardig dat u in Afghanistan niet naar school zou zijn geweest omwille van de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 13; verklaring DVZ punt 11). Hiermee geconfronteerd stelt u louter dat u niet geïnteresseerd was en u daarom niet naar school ging, hetgeen een weinig aannemelijk verklaring is (CGVS, p. 13). Uw ouders zouden gezegd hebben dat u wel naar school moest gaan, maar u zou nooit naar hen geluisterd hebben, hetgeen opnieuw een weinig waarschijnlijke verklaring is (ibid.). U wordt een tweede maal geconfronteerd met uw onsamenhangende verklaringen, waarna u simpelweg stelt dat de schoolsituatie niet goed was en u er niet naartoe wilde gaan toen u dit zag (ibid.), hetgeen geen enkele verklaring biedt voor uw weinig aannemelijke verklaringen over uw scholing. Hetgeen uw ongeloofwaardige verklaringen over uw scholing verder op de helling zet, is de vaststelling dat u weldegelijk een sierlijke handtekening heeft geplaatst op uw bijlage 26 en uw eerste verklaringen bij DVZ na aankomst in België. Dit getuigt er op zijn minst van dat u heeft leren schrijven voor u in België aankwam, hetgeen geheel tegenstrijdig is met uw eigen verklaringen dat u nooit heeft leren lezen of schrijven (CGVS, p. 13). Tevens wordt opgemerkt dat u drie verschillende talen spreekt, met name het Dari, Pashtou en Pashaye. Pahstou zou u bovendien zelf geleerd hebben in uw omgeving, ondanks dat u deze taal thuis niet sprak (CGVS, p. 13). Deze verklaringen ondermijnen uw profiel als ongeschoolde jongeman in Afghanistan volledig.”* Verzoeker laat deze bevindingen, die terecht zijn, geheel ongemoeid.

Gelet op het voorgaande besluit de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn aangemeten profiel, met name zijn scholing, werkervaring en netwerk in Afghanistan.

5.4. Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal terdege dat de verklaringen van verzoeker over de problemen die aanleiding gaven tot zijn vertrek bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn.

5.4.1. Ten eerste stelt de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande het profiel van zijn broer terecht in vraag nu (i) de redenen waarom verzoekers broer zich bij het leger heeft aangesloten haaks staan op de verklaringen aangaande het leven van verzoeker zelf; het is immers moeilijk te rijmen dat verzoeker als ongeschoolde tiener wel werk kon vinden en zijn broer die had gestudeerd dit niet kon en daarom in het leger ging; (ii) verzoeker enkel summiere verklaringen kan afleggen over het werk van zijn broer dat nochtans aan de basis zou liggen van zijn problemen; hij weet niet hoe zijn broer dit werk bij het leger heeft geregeld of welke training hij in het leger heeft genoten noch kan hij verhalen vertellen over het werk van zijn broer; (iii) verzoeker niet kan aangeven hoe de taliban er achter zouden zijn gekomen dat zijn broer in het leger diende, aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer dit geheim wilde houden waarbij hij pas na enkele maanden zijn familie inlichtte alsook dat hij en zijn familie geen banden hebben met de taliban.

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde bevindingen.

Verzoeker houdt voor dat zijn broer zich bij het leger voegde omdat hij een diploma had, voldoende wilde verdienen om hun gezin te onderhouden en moeilijk een andere job kon vinden, terwijl verzoeker niet heeft gestudeerd en de jobs deed die hij kon krijgen. Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen nu uit wat voorafgaat in punt 5.3 blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn eigen scholing en opleidingsgraad geenszins kunnen overtuigen.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker over weinig informatie beschikt aangaande de job van zijn broer omdat zijn broer hem op die manier niet in gevaar wilde brengen. Waar verzoeker door zijn broer werd geholpen om Afghanistan te verlaten (NPO, p. 20) mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn broer weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle (actuele) informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek. Er kan dan ook worden verwacht dat zijn broer net wel alle mogelijke informatie zou meegeven, te meer wanneer verzoeker nog contact had met zijn broer die documenten van zijn werk zou hebben opgestuurd (NPO, p. 8, 26). In elk geval mag van verzoeker ook worden verwacht dat hij ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren over elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Dat verzoeker zich bij vertrek uit Afghanistan of daarna niet verder heeft bevraagd bij zijn broer aangaande zijn job, een element dat net aan de basis ligt van zijn beweerde vrees, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn beweerde vrees.

Door verder louter te herhalen dat hij zelf niet weet hoe de taliban te weten zijn gekomen dat zijn broer voor het leger werkt en te stellen dat niet van hem kan worden verwacht dat hij over degelijke kennis zou beschikken, kan verzoeker de terechte vragen die hieromtrent rijzen niet wegnemen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven.

De verklaringen over het profiel van verzoekers broer en zijn werkzaamheden vormen de basis waaruit de problemen van verzoeker zouden zijn ontstaan. De voorgelegde stukken omtrent zijn broer en diens werkzaamheden, die gelet op hun beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden in casu niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen over verzoekers broer en zijn werkzaamheden bij het leger. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij om die redenen zijn gevisieerd door de taliban (NPO, p. 21-22).

5.4.2. Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van verzoekers problemen ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn werk. Waar verzoeker oorspronkelijk verklaarde dat zijn klanten meestal taxichauffeurs waren en geen andere klanten te hebben (NPO, p. 15), verwees hij later ook naar de auto's van het leger (NPO, p. 22) en verklaarde hij de leerjongen te zijn van zijn baas (verklaring DVZ, punt 12), om dit later aan te passen en te verklaren dat hij de senior en vertrouwenspersoon van zijn baas was (NPO, p. 22).

Waar verzoeker tracht de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verduidelijken door te stellen dat de commissaris-generaal hem *"klaarblijkelijk verkeerd begrepen"* heeft, merkt de Raad op dat verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet gebruik had kunnen maken van de mogelijkheid om opmerkingen over te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud waarvan hij per brief van 10 mei 2021 werd ingelicht. Verzoeker was in staat om de getrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren. Hij heeft echter nagelaten eerder te wijzen op deze beweerde vergissing. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing kritiek te uiten op de getrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden duidelijk steun in de notities van het persoonlijk onderhoud en verzoekers verklaringen zoals in deze notities weergegeven, zijn niet voor interpretatie vatbaar.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal er nog op dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen waarom de taliban hem zouden vertrouwen met explosieven nu blijkt dat verzoeker en zijn gezin geen banden hebben met de taliban en dus niet kunnen worden gepercipieerd als aanhangers van de taliban, te meer daar zijn broer bij het leger werkte (NPO, p. 22-23). Met het weinig beduidend betoog dat het niet zo moeilijk is te bedenken waarom hij een ideaal doelwit was voor de taliban, kan verzoeker hierover niet anders doen denken. Hij stelt immers dat de taliban wisten dat zijn broer bij het leger werkte, maar hierboven is reeds vastgesteld dat hij de vragen die hieromtrent rijzen niet kan wegnemen. Waar hij stelt dat de taliban wisten dat hij mensen van het leger over de vloer kreeg op de werkplaats, gaat hij eraan voorbij dat dit niet zomaar kan worden aangenomen nu hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Het is daarenboven weinig aannemelijk dat verzoeker simpelweg mocht kiezen in welke wagen hij de explosieven zou plaatsen en dat de taliban geen verdere stappen hebben ondernomen tegen verzoekers familie nadat verzoekers vader hen meedeelde dat de plannen niet zouden worden uitgevoerd. Deze weinig aannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij heden door de taliban in Afghanistan worden gevisieerd omwille van deze problemen. Bovendien stelt verzoeker dat zijn ouders na zijn vertrek geen problemen hebben gehad in zijn dorp (NPO, p. 25-26).

5.5. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. De bevindingen in de bestreden beslissing blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht en dat zijn beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.6. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf van bijna drie jaar in België. Hij werpt op dat door verwerende partij niet voldoende rekening werd gehouden met zijn *“kwetsbaar en specifiek profiel van verwesterde jonge man die zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban”*. Hierbij stelt hij dat Afghanen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban.

5.7. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving wordt beschouwd als afwijkend, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde).

Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

5.8. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van

rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesities”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing*

vice in the Taliban's second Emirate" van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 38 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake is van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele gender-rollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijkomen (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Uit het voorgaande volgt dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek aldus noodzakelijk blijft.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.9. In dit kader klaagt verzoeker aan dat hij niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban. Zoals reeds vermeld, werd verzoeker gehoord op 8 februari 2021 waarna de commissaris-generaal op 25 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam die op 29 september 2021 werd ingetrokken wegens de machtsovername door

de taliban. Op 26 augustus 2022 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing zonder verzoeker opnieuw te horen.

De machtsovername door de taliban in augustus 2021 is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is. Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het licht van deze machtsovername een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker, die op 8 februari 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd niet opnieuw gehoord na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker op zich niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, daartoe individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt in punt 4.1., is de Raad er immers toe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij zelf niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu verklaart verzoeker ter terechtzitting dat hij reeds vier jaar in België verblijft, met name sinds 2019, dat hij hier werkzaam is, dat hij de waarden en normen van de Belgische samenleving heeft overgenomen, zoals de vrijheid en democratie die hij hier heeft gezien, en dat het moeilijk zal zijn voor hem om zich aan te passen aan de regels die taliban opleggen.

Verzoekers verklaringen ter terechtzitting komen op het eerste gezicht doorleefd voor.

Gelet op het gegeven dat verzoeker niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban, hetgeen een fundamenteel nieuw feit is, en gelet op het gegeven dat hij ter terechtzitting op het eerste gezicht doorleefde verklaringen aflegt die een begin van aanwijzing bevatten over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie heeft gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt. Daarbij moet verzoeker de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES